

A black and white photograph of a dark, industrial interior. The walls are covered in graffiti, and a single chair is positioned in the foreground, illuminated by a bright light source from the right. The overall atmosphere is somber and mysterious.

PRAVÁ TVÁŘ
TEMNOTY
MICHAL SABÓ

Michal Sabó

**PRAVÁ TVÁŘ
TEMNOTY**

Věnováno mé lásce Kláře.

Kdo první propadne peklu, zvítězí jen tehdy, pokud mu nastaví pravou tvář a nezalekne se vlastního svědomí...

M.S

Úvod

Lidský život je svérázný. Nikdy nevíte, co zažijete, ani to, co se na vás může kdykoliv sesypat. S extrémní jistotou můžete kdykoliv předpokládat to nejhorší, co si dovedete představit, a to zejména když máte šťastné období. Protože žádné štěstí, nikdy netrvá věčně.

Darius Štítař. Zvláštní to typ člověka. Mohl mít vše, na co si může mladý člověk myslet. Ženy, úspěch, slibná kariéra. Tohle všechno on vyměnil za adrenalin, který mu poskytoval obživu, a díky kterému hojně prosperoval. Samota mu nevadila. Peníze, totiž byly životní jistota. Za ně si mohl koupit všechno. Jen dvě věci ne. Zdraví a klid na duši.

Jeho práce nepatří zrovna do seznamu obvyklých zaměstnání, která si můžete vybrat na úřadu práce. Pohyboval se v temném podsvětí, kde se mohl spoléhat jen sám na sebe. Nikomu tam nelze věřit. I ten kdo se tvářil jako přítel, mu kdykoliv mohl vrazit dýku do zad. Tzv. Šedá zóna. Lidé, kteří potřebovali projevit náklonost tím, že jim prokázal službu, za kterou dostal patřičně zapláceno.

A na peníze on slyšel. Hodlal si za ně splnit svůj sen, proto to všechno dělal. Než trávit nudné směny někde v továrně nebo v kanceláři, tak raději... No, to brzy zjistíte sami. Jedno je však jisté. Jeho prokletí má dvě jména. Literatura a ženy. Jedno má světu přinášet obrodu a vzdělání, druhé krásu a pocit spokojenosti. Jemu ale přinesou

jen zkázu. Pád z výšky na tvrdou zem a dlouhou cestu za hledáním a poznáním sebe samotného.

Jestli máte odvahu, tak můžete vstoupit. Už na Vás čeká. Pokud však trpíte problémy s tím, dojít si večer sám po tmě na záchod, tak raději knihu odložte, zabalte se do igelitového pytle, a běžte raději spát. Možná se vám uleví, ale zase nikdy nezjistíte, o co že se tady jedná.

M.S.

Kapitola 1

Nemám rád tyhle náhlé šichty. Klient vám zavolá pár hodin před prací a chce po vás službu. Takhle to prostě v mojí práci nechodí. Potřebuji čas na přípravu, prozkoumání prostoru a objektu kde budu práci vykonávat, a hlavně čas na duševní rozjímání, jestli mi to za to vůbec stojí. Zrovna tahle práce mi však za to stála. Kdo může říci, že si vydělá třicet tisíc za večer že?

Na to že je září, je venku v nočních ulicích nepředstavitelná zima, ještě znásobená vytrvalým deštěm. Stojím před vilou, kde se má uskutečnit má práce. Bydlím v tomhle městě sice už od svých dvanácti let, ale nejsem si vědom, že bych zde někdy byl. Jak bych se také jako člověk ze střední třídy dostal do takové noblesní čtvrti.

Instrukce jsem měl přesně zadané. Moc dobře jsem věděl, pro co jdu a co mě čeká. Rozhlédl jsem se, jestli mě někdo nesledoval. Nic. Kdo by také v tomhle odporném počasí běhal o půlnoci venku že? Přeběhl jsem ulici a rychlými, léty praxe naučenými, skoky jsem se dostal přes plot. Pomalu jsem došel k hlavním dveřím. Ještě jednou jsem se přesvědčil, zda adresa sedí. Ing. Alfons Novák. Bravo. Přesně ten, koho jsem potřeboval.

Natáhl jsem si kožené rukavice a vyndal si své nádobíčko na otevírání zámků. Koupil jsem ho před dvěma lety od jednoho bývalého zloděje v důchodu, který po deseti letech ve vězení praštil se

svou živností a stal se pekařem. Tohle jsem přesně očekával. Starý zámek. To je dobrá zpráva, protože je mnohem snažší ho otevřít, než ty nové bezpečnosti, často pojištěné pro případ vloupání ještě alarmem. Jsem už dost starý praktik, takže mi odemknutí netrvalo ani dvě minuty. Otevřel jsem dveře a pomalu vstoupil.

Dům byl prázdný. Přesně, jak mi řekl klient. Oběť byla i s manželkou na dovolené v Chorvatsku. Měl jsem volné pole působnosti. Rozsvítil jsem baterku s červeným světlem a vytáhl z kapsy plánek. I ten mi můj klient poslal. Můj cíl se nacházel v obývacím pokoji. Rychle jsem se zorientoval a došel do něj. Zastavil jsem se před obrovskou, masivní knihovnou.

Schoval jsem plánek do kapsy a vzpomněl si na slova klienta: „Třetí polička vlevo u okna.“ Dal jsem si baterku do úst a začal pročítat názvy knih. Konečně jsem narazil na tu, kterou jsem hledal. Bingo. Ještě jednou jsem zkontroloval název, uložil jsem knihu do bublinkové fólie, dal ji do své kožené kabely a vyběhl z domu ven.

Slušně jsem za sebou zamkl dveře. Přelezl jsem plot a utíkal jsem co nejrychleji za roh na tramvajovou zastávku. Nečekal jsem dlouho. Všechno jsem to měl promyšlené. Noční tramvaj dorazila za pět minut. Zvládl jsem akci se tříminutovým náskokem. Musel jsem se pochválit.

Dojel jsem až na konečnou, kde jsem vystoupil a došel k telefonní budce. Pravidlo číslo jedna: „Nikdy při takové práci nepoužívej mobil, jinak se může dříve či později stát, že vám ráno zaťuká na dveře policejní eskorta.“ Vytáhl jsem další lístek, kde jsem měl napsané kontaktní číslo svého klienta.

„Haló?“

„Tady je ten, kterého jste si najal.“

„Dobrý večer. Máte to?“

„Ano mám. Všechno proběhlo v klidu.“

„Výborně. Kde se sejdeme?“

„Bar Olympic za půl hodiny.“

„Dobře, budu tam.“

Zavěsil jsem. První část práce splněna, teď mě čeká ta druhá.

Kapitola 2

Do baru jsem dorazil s několika minutovým zpožděním. Nemohl jsem sehnat taxík a cesta sem pěšky z konečné tramvaje je dlouhá skoro dva kilometry, takže jsem se pěkně proběhl. Klienta jsem poznal v davu opilců a podivných existencí okamžitě. Seděl u stolu v noblesním, na míru šitém, obleku a pil kávu. Hned jsem se vydal za ním.

„Dobrý večer, příteli. Vypadáte, jako by vás polili vodou. Co si dáte?“

„Velkou skotskou.“

Klient objednal pití, já si zatím sundal mokrou bundu a pověsil ji na židli vedle sebe. S nelibostí jsem zjistil, že se mi v kapse rozmočily cigarety, objednal jsem si proto od servírky nové. Nepatřila zrovna mezi nejrychlejší, takže mi je přinesla rovnou s mou skotskou. Rozbalil jsem krabičku a vychutnal si svou první cigaretu za dnešní den. Druhé pravidlo je totiž motivace: „Splníš úkol a dostaneš to, co tolik miluješ.“

„Měl jste nějaké potíže?“

„Žádné. Až na to počasí.“

„Chápu. Je až k nevíře, jak může být v září takto sychravo.“

Zhluboka jsem se napil a ucítil, jak mi skotská dělá dobře.

„Máte ji tu?“

„Samozřejmě. A máte moje peníze?“

Můj šedovlasý klient kolem šedesátky vytáhl ze saka tučnou obálku a položil ji na stůl.

„Mohu si je nejprve přepočítat?“

„Ale jistě. Snad si nemyslíte, že by vás člověk jako já chtěl podvést.“

„Důvěřuj, ale prověřuj.“

Přišoupl obálku blíže ke mně a já ji pod stolem rozbilil. Nesesedělo mi jedině. Místo třiceti tu bylo padesát tisíc. Klient se začal usmívat. Evidentně mu došlo mé překvapení.

„To je taková malá pozornost. Nikdy nevím, kdy vás zase někdy budu potřebovat.“

Schoval jsem peníze do kapsy, vložil si cigaretu do úst a podal klientovi z tašky jeho zakázku. Svítily mu oči radostí, když vybalil z fólie to, co chtěl.

„Konečně ji mám. Poslední do sbírky. Originál prvního vydání Ocelového města od mého milovaného Verna. Bože, jak moc vám děkuji, pane...?“

„Jméno není podstatné. Já svou část dohody splnil, vy jste zaplatil. Tím naše spolupráce končí.“

Vytáhl jsem z kapsy mapku a papírek s telefonem a spálil oboje v popelníku. Položil jsem na stůl peníze za pití a cigarety, vzal si bundu a odešel. Klient si toho patrně ani nevšiml, jak byl zabraný do svého nového miláčka. Vyšel jsem na ulici, zapálil si další cigaretu, zachumlal se do bundy a šel směrem domů. Cestou jsem to vzal menší oklikou. Nenápadnost je v této práci velmi důležitá.

Když jsem dorazil domů, tak už venku pomalu svítalo. Respektive, mělo svítat. Déšť stále sílil a město se zahalilo do skličujícího oparu mlhy. Můj byt mě přivítal tak, jak jsem byl za poslední dva roky zvyklý. Temnotou a tichem. Rozsvítil jsem světlo a pověsil bundu. Netoužil jsem po ničem jiném než po horké sprše a posteli.

Vešel jsem do koupelny a pustil sprchu s horkou vodou. Rád jsem ji takto předehrával, protože mě často zlobil bojler. Svlékl jsem mokré oblečení a dal ho na topení. Obálku s penězi jsem uložil k ostatním svým přivýdělkům do skryše pod parketami. Už se mi tam nahromadila pěkná hromádka za tento měsíc. S dneškem skoro dvě stě tisíc. Až skončí září, všechny peníze vezmu a odnesu je do banky uložit si je na účet. Dělal jsem to tak pokaždé. Neměl jsem moc rád, když jsem dlouho přechovával hotovost doma. Uschoval jsem peníze, vrátil parkety na své místo a šel do sprchy. Opět jsem se cítil, jako spokojený člověk.

Prohřátý ze sprchy, jsem vyndal z ledničky láhev ginu a nalil si jednu sklenku na dobrou noc. Po každé práci jsem si připadal jako bych zestárnul o deset let. Nechtěl jsem takhle žít celý život. Můj plán byl našetřit co nejvíce peněz a pak zmizet někam za hranice a zbytek života se válet. Bláhový sen.

Vypil jsem gin jedním hltem a ještě si vykouřil cigaretu. Hrozný zlozvyk, ale já ho ne a ne opustit. Uhasil jsem špačka a natáhl se do postele. Ujistil jsem se, že mám nastavený budík na půl dvanáctou dopoledne a pak už jsem se jen převalil na levý bok a usnul. S dneškem jsem byl spokojen.

Kapitola 3

Ke svojí práci profesionálního zloděje knih jsem se dostal ještě na vysoké škole. Paradoxně si mě poprvé objednal jeden nejmenovaný historik z městského muzea. Tehdy jsme spolu dlouho do noci pili v jednom baru a on mi neustále vyprávěl o tom, jak se v univerzitní knihovně válí roky jedna, dnes už nevím, jak se jmenovala, středověká kniha o historii města, a chřadne. Já mu tehdy z legrace nabídl, že jestli chce, tak mu ji opatřím. On mou nabídku přijal s vážnou tváří a dokonce mi za knihu nabídl pět tisíc, a to že za mě napíše bakalářskou práci, až budu ve třetím ročníku. Jako nadšený druhák, trpící hrůzou z toho jak musí za rok napsat obsáhlou práci o bůhví čem, jsem souhlasil.

Ukrást, knihu nebyl žádný problém. Knihovna tenkrát procházela rekonstrukcí. Všude se motali desítky dělníků a studentů, a tak jsem snadno knihu bez povšimnutí pronesl z archivu, samozřejmě jsem z ní předtím strhal veškeré obaly a čipy, které by mě mohli prozradit při odchodu. Pan historik byl nadšený. Já také. Ve dvaceti jedna letech pro mě bylo pět tisíc obrovská suma, obzvlášť když si vezmete, že jsem žil jen z platu brigádníka v supermarketu, který nestál za nic.

Školu jsem sice nedokončil kvůli blbému profesorovi u zkoušky z antického umění, ale díky správným kontaktům jsem si začínal slušně vydělávat drobnými krádežemi knih od sběratelů, z městských

archivů či antikvariátů. Čím více se platilo, tím více jsem se potápěl do světa zločinu a stal se ze mě zloděj na plný úvazek.

Dnes, o pět let později, už jsem byl ve světě podsvětí, tedy myslím toho hodnějšího a inteligentnějšího, velmi protřelým odborníkem, bez toho aby mě kdokoliv kdy při činu chytil. Byl jsem jako stín, který nelze polapit. A byl jsem na to pyšný. Kdyby ještě žili moji rodiče, kteří zahynuli v prvním ročníku mého studia při požáru našeho bytu, tak by na mě samozřejmě hrdí nebyli. Ale co. Za rok vydělávám více, než oni by vydělali za život, tak proboha co?

Kapitola 4

Zazvonil budík. Nesnášel jsem to. Probouzet se je snad horší než usínat. Vstal jsem a dal vařit vodu na kávu. Zapálil jsem si cigaretu a rozkašlal jsem se. Po ránu běžná rutina kuřáka. Došel jsem se vymočit, opláchl si obličej a dlouze se podíval do zrcadla. Měl bych se oholit. To strniště mi vůbec nesluší.

Zalil jsem si hrnek s kávou a otevřel si email. Jediná možnost jak mě oslovit bylo právě přes něj. Nikdo nevěděl, kde bydlím, ani jaké mám telefonní číslo. Měl jsem tři zakázky. První jsem rovnou smazal. Nehodlal jsem jet až na Moravu za necelých dvacet tisíc. Druhá mě docela lákala. Ukrást knihu s rytinami z patnáctého století z muzea architektury, to už byla výzva, a sto tisíc je velmi lákavá nabídka. Ale třetí možnost...

Ta mě něčím přitahovala. Strohý email znění: „Jestli chcete získat milion korun, tak čkejte dnes ve třináct hodin v kavárně Leopold na náměstí.“ Tomu se nedá odolat, a to ani nevím, o co vlastně jde. Na druhou stranu mě ale také napadlo, jestli se nejedná o promyšlenou past. Mohla to být sice policie, ale více bych věřil tomu, že to byl nějaký dobrák, kterého jsem někdy okradl a nyní si se mnou chtěl vyřídit účty.

Možné to bylo, ale zase kde by na mě vzal kontakt, který byl k mání jen od pár vyvolených, kteří krysou poznají na míle daleko.

Pořád tu ale visel ten milion. S milionem v kapse, a s tím, co už mám našetřené, bych si mohl hodně rychle splnit svůj sen o spokojeném blahobytu v cizině. Usrkl jsem kávy a zapálil si novou cigaretu. Nervózně jsem začal chodit po bytě. Ne! Jdu do toho. I kdyby mě to mělo stát cokoliv.

Seděl jsem v kavárně hodinu před schůzkou. Chtěl jsem mít jistotu, že se nejedná o podraz. Policajty poznám na míle daleko. I tak jsem předstíral bezvýznamného mladíka, který si přišel dát kávu a přečíst si noviny.

„Máte zde volno, pane?“

Odložil jsem noviny a uviděl jsem ženu kolem třicítky.

„Přijde na to.“

„Jste pan Štítař, že?“

„Odkud znáte mé jméno?“

„To není podstatné. Podstatné je to, jestli přijmete mou nabídku.“

„A to je jaká nabídka?“

Usmála se a posadila se naproti mně. Byla to modrooká blondýna, s výrazným a doleva zakřiveným nosem. Měla na sobě elegantní rudé šaty a přes ně černý koženkový plášť.

„Nebudeme chodit kolem horké kaše, pane Štítaři. Vy jste jediný, kdo může tento úkol splnit.“

„Dobrá, to mě těší, ale o jaký úkol by tedy mělo jít?“

„Jedná se o knihu mého pradědečka, která zůstala v jeho rodné chalupě v Sudetech. Musel ji tam ukrýt předtím, než jeho a celou mou rodinu vyhnali po válce Češi.“

„Tak moment. Já se specializuji pouze na umělecké a historické knihy. Jak mi to tady tak popisujete, tak se určitě bude jednat o nějakou nacistickou relikvii, o to já zájem rozhodně nemám.“

„Mohu vás ubezpečit, že se o žádnou relikvii nejedná. Jde o výtisk Fausta z roku 1900. Pradědeček tu knihu miloval, protože mu jí předčítal jeho otec před spaním. Strašně mu záleželo na tom, aby se kniha jednou vrátila zpět do rukou naší rodiny.“

„Fausta? Obyčejného Fausta? To mi chcete říci, že mi za jeho ukradení dáte milion korun? To se mi nezdá. Co za tím je?“

„Nic. Prostě jde jen o to dojet do vesnice Heřmanovice, objevit chalupu číslo popisné sedmnáct, dostat se na půdu a tam najít mou knihu. To je vše, co po vás chci. A ta finanční odměna? Zdědila jsem po našich příbuzných obrovskou sumu peněz a tak neváhám utratit jakoukoliv částku za dopravení knihy zpět.“

Zapálil jsem si, protože jsem se potřeboval uklidnit. Vůbec se mi to celé nezdálo. Fausta, i toho z roku 1900, najdete na spoustě aukcí. Dobrý antik by vám ji určitě také sehnal. Neplánoval jsem se zaplést do nějakého průseru pro nic za nic.

„Dáte mi, madam, čas na rozmyšlenou?“

„Máte tři dny. Pak si najdu někoho jiného. Tady je má vizitka. Dejte mi vědět včas.“

Zvedla se a odešla. Já zůstal sedět jako opařený a nevěděl jsem, co si mám o celém setkání myslet. Dopil jsem a zaplatil. Hlavně jsem potřeboval zjistit pár informací.

Kapitola 5

Má spolehlivá spojka, v propletené síti nás uměleckých zlodějů, byl můj, asi jediný, přítel Roman Neděla. Vystudovaný historik umění, který se tímto byznysem začal živit hned po revoluci, kdy lidé ze západu prahli po našich uměleckých dílech. Byl to malý a tlustý samotář a ke všemu také nerudný bručoun, který byl neustále hlavou přilepený ke knize, a zkoumal v katalogích umění a muzeí, co by se dalo dobře a rychle prodat.

Najít ho nebyl problém. Každé odpoledne trávil v hostinci Zlatá koruna na předměstí, kde popíjel rum s griotkou. Dojel jsem za ním taxíkem. Ten mě ale vyhodil asi půl kilometru od místa, protože mu praskla pneumatika. Dohodl jsem se s ním, aby tu na mě počkal, že jsem do hodiny zpátky. Uklidnil jsem ho, když jsem mu dal pět set jako zálohu.

Vešel jsem do zakouřené, typické čtvrté cenové. Dělníci koukali po práci na fotbal, dědové hráli karty. U zadního stolu v rohu seděl Roman a četl si nějakou zmuchlanou, brožovanou knihu.

„Servus, Romane, co čteš?“

„Servus, příteli. Ale, takovou blbost. Rodokaps z roku třicet devět. Ráno jsem ho našel u popelnic. Večer mu vylepším obal a zítra ho střelím za dva tisíce. A co ty, dáš si se mnou můj drink?“

„Ne díky, jsem tu jenom na skok.“

„Ále, dej si, nebo mě nasereš.“

Roman ukázal na hospodského dva zdvižené prsty a ten hned pochopil, o co jde.

„Romane, potřebuji poradit. Znáš tuhle ženskou?“

Podal jsem mu vizitku, kterou mi ona neznámá vnutila. Roman si ji letmo pohlédl, dopil sklenici a vytáhl z popelníku špačka, kterého si připálil sirkou.

„Tak kamaráde, narazil si na zlatou žílu. Tahle mrcha má tolik prachů, že neví, co s nima, a tak kupuje všechno, co si zamane. Co po tobě chce?“

„Chce, abych jel do pohraničí a přivezl jí Fausta jejího dědečka.“

„No a co je na tom divného? Faust. Běžná věc.“

„Běžná by byla, ale ona za něj nabízí milion.“

Roman zbělal. Hospodský před nás postavil panáky, a Roman oba dva vypil a hned objednal nové.

„Človče, tohle mi smrdí. Za Fausta normální člověk neplatí mega? Není pozlaceněj? Nebo není to originál první vydání ze starých dob Goetheho?“

„Ne, je z roku 1900.“

Roman vyplivl špačka a raději si vzal cigaretu, kterou jsem mu nabídl.

„No, na německou klasiku, jsem nikdy nebyl, ale nejsem si vědom, že by mělo být vydání z roku 1900 něčím zvláštní. Ať už jde o rytiny nebo vazbu, musel bych se podívat, ale ta knížka mi prostě přijde jako průměr. Takových ti po městě seženu dvacet, když budu chtít.“

„No a teď mi řekni, co mám teda dělat?“

„Hele, já bych to vzal. Milion? Kde ho dneska seženeš? A do pohraničí se dostaneš vlakem za hodinu, takže při troše dobré vůle to sfoukneš za den.“

Vypili jsme konečně společného panáka, půjčil jsem mu nějaké drobné, protože byl očividně na suchu, a šel zpátky k taxíku. Taxikář už měl kolo vyměněné a my zase mohli vyjet do města. Nechal jsem se vyložit rovnou před bytem. Schody jsem vyběhl značnou rychlostí. Chtěl jsem totiž co nejdříve na internetu zjistit, s čím mám tu čest.

Odemkl jsem, pověsil kabát, zul se a hned jsem startoval svou kouzelnou krabičku. Po čtyřech hrncích kávy, snědění jedné instantní nudlové polévky a vykouření krabičky cigaret, jsem došel po třech hodinách na internetu k zjištění, že se vydání Fausta z roku 1900 ničím neodlišuje od ostatních. Maximálně jen barvou obálky a formátem písma a ilustrací, jinak ničím. Bloumal jsem ve slepé uličce.

Pořád se mi honilo hlavou, čím může být pro klientku, Markétu Rossněrovou, kniha tak důležitá. Že by opravdu šlo jen o morální záležitost vrácení pozůstalosti rodině? Nic jiného mě totiž nenapadlo. Zjistil jsem si také informace o vesnici Heřmanovice. Nacházela se dvacet kilometrů od hranic s Německem, měla sedmdesát obyvatel a dům číslo popisné sedmnáct stále ještě stál. Podle katastrálních dokladů nyní patřil nějakému Janu Bernáškovvi, kterému táhlo na sedmdesát. Čím více jsem se hrabal v té kupě informací, tím více jsem byl přesvědčen nabídku vzít.

Zjistil jsem si také, že se dá ubytovat v nedalekém penzionu, který stál sto metrů za vesnicí u lesa. Hlavně jsem si ale ověřil, že do vesnice nejedí žádný spoj. Proto jsem si, nevím proč, ještě před schválením

obchodu zarezervoval auto v půjčovně, které jsem si měl vyzvednout zítra ráno. Půjčovna byl necelé tři minuty od mého bytu a znali mě už z dřívějška, takže stačilo jen zavolat a domluvit se na typu auta. Věděli, že platím hotově a auto vždy vrátím v předepsaném termínu a stejném stavu, v jakém jsem ho dostal.

Celou operaci, jsem si rozdělil na tři dny. První den obhlídka okolí, druhý den zjištění přístupu do domu a třetí byl den D. Den krádeže a tichého zmizení pryč. Zbývalo jen jediné. Najít si záminku pobytu. Víte, není zrovna běžné, když se v tak malé vesnici najednou objeví člověk mého ražení a potlouká se po okolí. Vymyslel jsem si proto historku, že si chci zakoupit pozemky za vesnicí, zjistil jsem si přes katastr, že jsou místní polnosti opravdu na prodej, a hodlám tam postavit statek a chovat koně. Možná vám podobná historka přijde neuvěřitelná, ale z vlastní zkušenosti vím, že u lidí z vesnice platí „čím jednodušší, tím lepší“. Vymyslet si, že jsem třeba inženýr, co přijel vyměřovat potrubí, tak bych rozhodně neměl klid, protože bych leda vzbudil rozruch a měl bych místní babky za zadkem od rána do večera.

Plán jsem měl hotový, byl jsem rozhodnut vyrazit hned ráno. Nezbyvalo nic jiného, než jít zavolat klientce a dokoupit pár maličkostí. Nejprve věc nákupu. Na tyto akce nemůžete jít jen tak. Byla potřeba zakoupit páčidlo. Po každé akci jsem se zbavoval důkazů, tudíž jsem neměl žádné stabilní. Jed na krysy kvůli dotěrným domácím mazlíčkům, přesvědčivé oblečení a hlavně můj oblíbený rohypnol. Jak, jinak se zbavit majitele domu, aby, jste mu v noci mohli nerušeně chodit po půdě, že? Nakoupit všechny věci mi

nezabralo ani hodinu. Věděl jsem totiž, kde co sehnat. Dokonce jsem si uměl opatřit i falešné potvrzení od doktora na nákup opiátů. Nezbyvalo nic jiného, než zavolat, že to беру.

Když jsem vylezl z lékárny, zašel jsem do nejbližší restaurace, co jsem potkal. Objednal jsem si pivo a poprosil, jestli si můžu zavolat. Číšník mě pustil do kuchyně k telefonu. Rozhlédl jsem se, jestli jsem zde sám. Umouněný kuchař loupající brambory, pro mě nepředstavoval nebezpečí. Vytáhl jsem vizitku a vytočil číslo.

„Ano, kdo volá?“

„Štítař. Beru to.“

„Rozmyslel jste si to dobře?“

„Ano, naprosto. Zítra odjíždím a za tři dny máte knihu zde.“

„Lepší zprávu jste mi nemohl říci, pane Štítaři. Máte mou plnou důvěru.“

„Nebojte, nezklam vás. Ale očekávám, že ani vy mě nezklamete.“

„Můžete být klidný, své závazky plním.“

Zavěsila telefon. To bylo rychlé. Došel jsem zpátky k výčepu a vypil pivo. Barmanovi jsem nechal u prázdné sklenice dvě stovky. Pozornost za zavolání. Šel jsem domů a celou cestu si v hlavě připravoval plán akce. Nezdálo se to být složité. Zvládl jsem horší věci a silně jsem pochyboval, že by měl ten starý pán doma zabudovaný alarm. Maximálně měl na dvorku v boudě nějakého oříška, který umí leda štěkat na slepice. Stihl jsem si ještě dojít do trafiky pro karton svých cigaret. Nedoufal jsem, že bych na vsi objevil mé milované anglické, voňavé Bensonky.

Vše jsem si pečlivě zabalil. Věci na tři dny, dnešní nákup, vytisknutá mapa pozemků, falešné dokumenty, že jsem opravdu solventní kupec, a jako bonus má nezbytná krabička s paklíči a nepostradatelné kožené rukavice. Přemýšlel jsem, jestli si mám vzít i kuklu, ale nechal jsem ji ležet v šuplíku u ponožek, kde měla své stálé místo. Sáhл jsem do své skryše a vyndal si dvacet tisíc. Kdyby náhodou. Ze stejného důvodu jsem vytáhl i teleskopický obušek, který jsem sice nerad používal, ale občas se hodí. Zejména, když se do vás pustí zuřivý majitel nemovitosti.

Do dvou ráno jsem ještě projížděl detaily cesty. Když vyjedu ráno v sedm tak budu v cíli v poledne. Ne jak pravil Roman za hodinu. Kde k tomu přišel proboha? No už by neměl tolik chlastat. Leze mu to na mozek. Všechno nachystané, zavazadla sbalená, akce dokonale připravená. Lehl jsem si do postele a kouřil.

Doufal jsem v jediném, že si mi má poslední akce povede hned na poprvé a já už nikdy nebudu muset podobné záležitosti řešit. Byl jsem už unavený tím věčným stresem z odhalení, který mi sice působil adrenalin, ale na druhou stranu, tenhle život nejde žít věčně. Možná bych se mohl usadit? Založit rodinu nebo tak? Ne, moc idealistické. Po zbytek života, aspoň těch příštích pár let, jsem se chtěl jenom válet a nic neřešit. Prostě jen tak plynout a létat si v oblacích idealismu. Třeba mi to vyjde.

Kapitola 6

Nevyrazil jsem zrovna podle plánu. Ráno jsem zaspal a tak jsem vyjel až o půl deváté. Vyzvedl jsem si nenápadnou českou oktávii, abych nebyl moc vidět, naházel jsem věci do kufru a vyrazil naučenou cestou do Heřmanovic.

Čím více jsem se blížil k oné vesnici, tím více mě začínala pohlcovat zvláštní úzkost. Nikdy jsem v pohraničí nebyl. Všechno se mi zde zdálo temné a jaksi depresivní. Husté černé lesy, sychravé počasí, minimální obydlí. Chvillemi jsem měl pocit, že jsem za hodinu jízdy nepotkal jediného člověka, a když už jsem náhodou spatřil v dáli nějakou rozpadlou chalupu, bral jsem to jako malý zázrak doby.

Občas jsem zastavil, abych zkontroloval mapu, jestli jedu správně. Tady člověk nikdy neví. Všechno zde vypadá stejně. Až teď mi došlo, že jsem si měl raději půjčit i GPS navigaci. Zastavil jsem na malé okresce, tak dvacet metrů od autobusové zastávky. Byla už rezavá a oprýskaná, patrně tu stála už od dob minulého režimu. Abych se protáhnul, tak jsem k ní došel. Přesně, jak jsem očekával. Nebyl zde ani jízdní řád. Rozhlédl jsem se po okolí. Lesy. Všude samé lesy a z nich se valila mlha. Proč já jen tuhle práci bral. Nebylo mi lépe, když jsem po městě vykrádal lidem knihovny a věděl, že večer budu zase v klidu a teple doma?

Zapálil jsem si cigaretu. Od výjezdu z města už kouřím druhou krabičku. Na nervy, jinak bych to nepřežil. Prošel jsem se kousek k lesu. Stála tam malá kaplička. Byla samozřejmě prázdná. Ani mříže neměla. Patrně pozůstatek práce nějakého mého kolegy z dob minulých. Na chvíli jsem se o ni opřel. Vzduch. Jen ten tu za to stál. Byl čistý a voněl dřevem a jehličím.

Uhasil jsem cigaretu o zeď kapličky, oklepal si ruce, a šel zpátky k autu. Když jsem se ale vydal směrem k němu, spatřil jsem podivného staříka, jak stojí u mého auta a se zájmem si ho prohlíží. Kde se tu vzal? Musel bych si ho přeci všimnout. Svižnou chůzí jsem šel k autu a cestou zakopl o nějaký pařez, takže jsem se natáhl v celé své kráse do mokré trávy. Když jsem se konečně zvedl a oklepal ze sebe hlínu, stařík byl pryč. Ne, tohle není možné. Asi jsem přetažený z té cesty a změny prostředí, protože tohle se nedá logicky vysvětlit. Sice při své práci přicházím do kontaktu s mnoha tajemnými předměty, ale na žádné paranormální jevy nevěřím. Došel jsem k autu z levé strany. On tu fakt není.

„Hledáš někoho, mladíku?“

Málem jsem se strachy... Však vy víte co. Dědek byl zalezlý na druhé straně auta a div na mě nebafnul.

„Ne, to já se spíš chtěl zeptat, co tu hledáte u mého auta vy.“

„Hezké auto, hezké. Takové už jsem tu roky neviděl.“

Stařík chodil kolem auta a hladil ho svou špinavou vrásčitou rukou, jako by se jednalo o něco posvátného. Budil ve mně dojem, zlého čaroděje z nějakého hororu. Měl na sobě starou a vytahanou péřovou bundu, která dříve patrně byla modrá, vysoké gumáky a hnědé

roztrhané kalhoty. Ale co mě ohromovalo, byl obličej. Vyhaslý pohled, vráscitá tvář, šedivý plnovous a divný škleb, o kterém jsem nevěděl, co si mám myslet.

„Vy tudy jen projíždíte, chlapče?“

„Ne, jedu do Heřmanovic. Chci tam koupit nějaké pozemky a začít chovat koně.“

„Heřmanovice? Ale to je za rohem. Sám tam bydlím. A pozemky říkáš? Ano, to je pravda. Ale koně tam nechovali ani Němci za války. Tam se odjakživa chovali krávy, chlapče.“

„No a já tam chci chovat koně. Ukážete mi prosím cestu?“

„Támhle tou lesní cestou pojeděš pořád rovně až ke křižovatce a dáš se doprava. No a pak vyjedeš rovnou nad Heřmanovicemi od lesa. Na hlavní silnici pak už trefíš, uvidíš ji. To víš, kdybys jel tudyhle pořád nahoru po hlavní, tak nikam nedojedeš. Silnice je rozkopaná a nikdo neví, kdy ji zase kdo opraví.“

„Děkuji, dědo. Kouříte?“

Vytáhnul jsem z kapsy balíček cigaret a nabídl mu. Zjevila se mi odporná scéna, kdy se stařík usmál a ukázal mi ústa s kompletně vyhnílymi zuby, ze kterých mu zbyly jen černé pahýly. Kvapem si je všechny vzal a hned si začal jednu cigaretu cpát do úst. Připálil jsem mu. Bylo vidět, že zažívá něco, co už dlouho ne.

„Teda. Takhle dobrý cigáro jsem měl naposledy v hubě, když jsme odsud v pětačtyřicátým vyháněli Němce a já vybrakoval krám starýho Schimcka. Kdepak. To byla krásná doba, ale to ty nemůžeš mladíku pamatovat.“

Pak se jenom otočil na podpatku a zamířil někam směrem na druhou stranu lesa od kapličky. Sedl jsem si do auta a pozoroval, jak se stařík ztrácí v mlze a neustále mává rukama směrem k nebi. Kam jsem se to proboha jenom dostal. Jak může někdo s láskou vzpomínat na to, jak vyháněl Němce. Šílenec.

Nastartoval jsem a jel cestou, která mi byla doporučena. Musel jsem jet sotva třicítkou abych nikde nezapadl, nebo nesjel z cesty, ale pravdou zůstává, že jsem se opravdu za slabou čtvrt hodinu ocitl nad vesnicí.

Kapitola 7

Jak slušně popsat vesnici Heřmanovice. Pár chalup, náves, malý kostelík a všemu dominoval šíleně špinavý rybník s husami, které na něm pluly. Tak v takhle hrozném prostředí jsem ještě nepracoval. A to jsem si vždycky myslel, že mým největším nepřítelem je prach.

Podle mapy, kterou jsem včera vytiskl, byl penzion na druhé straně vesnice. Projížděl jsem tou podivnou směsicí polorozpadlých stavení a rozhlížel se po odbočce k němu. Cestu ulehčil fakt, že u rybníka visela přibitá na stromě cedule: „Penzion Albion, za hospodou doleva“. Kde byla ale hospoda. Venku nebyl nikdo, koho bych se mohl zeptat, a tak jsem vylezl z auta a šel na výzvědy. Auto zůstalo nastartované, jen preventivně zamknuté, nestál jsem o to, aby si s ním nějaký vidlák udělal výlet do pole. Hospoda stála hned vedle kostela. Jak jsem ji poznal? Jednak kolem té budovy vedla jediná zatáčka, která by odpovídala, ale hlavně zde byl na zdi opravdu „zachovalý“ nápis: „Hostinec Pavelec“. Jak originální.

Penzion Albion byla spíše taková lepší chalupa. Měla tři patra, čistou bílou fasádu, dokonce i malé parkoviště a všiml jsem si i přikrytého bazénu. To vše pár metrů od lesa. Zaparkoval jsem auto, vyndal zavazadla a došel ke dveřím. Tam cedulka: „Zvoňte třikrát“. Tři krátká zazvonění a nic. No to je blbý vtip ne? Po chvíli bylo

zevnitř slyšet šoupání a vrzání. Zarachotili klíče a tu přede mnou stál velký hromotluk s ryšavou bradkou.

„Co potřebujete?“

„Chtěl bych se ubytovat, prosím.“

„Na jak dlouho?“

„Na tři dny.“

„Ale platí se předem jasné?“

„Jistě, беру на вѣдоміі.“

Hromotluk otevřel dveře a pustil mě dál. Jestli z venku penzion vypadal příjemně, tak realita uvnitř byla hrozná. Vypadalo to tu jako skanzen socialistického průmyslu. Všechno obložené dřevem, umělé květiny, špinavé koberce. Hromotluk si vlezl za recepci a na stůl položil klíče.

„Budete mít pokoj číslo šest. Snídaně, obědy ani večere nevedeme. Jestli máte hlad, hospodu jste viděl. Povlečení budete mít večer čisté. Tři noci, to je přesně pět tisíc. Tady máte doklad a vyplňte mi své nacionále.“

No nebyl zrovna z levného kraje. Za tohle bych mu dal tak pár facek, ale co jiného mi zbývalo, v autě jsem spát nemohl. Do žádanky jsem vyplnil, že se jmenuji Bořivoj Karásek. Stejně to tu nikdo zkoumat nebude. Položil jsem žádanku před hromotluka a k ní pět tisíc, které hned zmizeli v jeho kapse, a už mě vedl nahoru po schodech. Pokoj byl v prvním patře a svým komfortem mi připomněl horskou chatu, na které jsme bydleli se školou, když jsme v sedmé třídě byli na lyžích. Jedna postel, umyvadlo a skříň.

„A sprcha a záchod je kde, mistře?“

„Na chodbě, druhá dveře, je to tam napsané. A jmenuju se Hruška.“

Chvíli na mě koukal, jak si vykládám věci do skříně, pak zabouchl a odešel.

Fáze číslo jedna ubytování byla splněna, nyní tu byla fáze druhá, prozkoumání vesnice.

Prozkoumat tak malý prostor by i cvičené opici trvalo hodinu i s obědem. Já už měl hlad jako vlk, ale chtěl jsem využít toho, že není nikde ani noha. Došel jsem před dům číslo sedmnáct. Přesně jak jsem si ho představoval. Dlouhé stavení s kusem zahrady, kde smutně zrály poslední jablka, velký vlčák v kotci, který příšerně štěkal, a plot z chatrných planěk. Tohle bude hračka. Vchod byl zakrytý, ale to mi nevadilo. S úsměvem jsem se podíval na půdní okénko a představil si svůj milion. Chybělo mi k němu tak moc málo. Co kdybych to sfouknul hned dneska? Ne, to by bylo příliš nápadné. Budu se držet plánu a teď si zajdu na oběd.

Kapitola 8

Prostě vesnická putyka. Špína, smrad, všude visely odkazy na komunismus, kterému dominovala busta Stalina hned za výčepem. A osazenstvo? Od pohledu místní chasníci v montérkách a zmijovkách, kteří si přišli dát pivo po práci na poli, jestli vůbec pracovali. Hospodský, tlustý padesátník v předpisové černé vestě a bílé košili, si mě dlouze měřil.

„Kerejpa vy jste?“

„Karásek jméno mé. Prý jsou zde na prodej nějaké polnosti?“

„Jo to jsou a je jich dost, ale to musíte vyřešit se starostou a ten přijede až v pátek, takže máte smůlu.“

„Ne to je v pořádku, mám zde pronajatý pokoj, takže si počkám.“

„No když myslíte. Co to bude, mladej pane?“

„Skotskou a jídelní lístek prosím.“

Celá místnost se začala dávivě smát. Hospodský se smál tak, až se prohýbal a tekly mu slzy.

„Váženej pane, tohle není hotel Continental. Tady máme jen pivo, vodku, rum a fernet. A k jídlu jen to, co moje žena uvaří, nebo zavináče s utopenci. Tak si řekněte.“

„Tak mi dejte pivo, velkou vodku a to, co dnes vaše paní vařila.“

„Jo to si smlsnete. Měla svůj den. Koprovku. Ale pěkně hustou a hnusnou.“

„Nevadí, hlavně, že se dá jíst.“

Sedl jsem si ke stolu, co byl nejdále od starousedlíků. Marně. Prostor tu byl tak malý, že jsem jim byl stejně nadohled. Hospodský mi donesl pivo a vodku.

„Bašta tu bude za chvíli, jen co to Maruna ohřeje.“

Hodil jsem do sebe panáka a rychle ho zapil pivem. Bylo to tu jako ve špatném snu. Ze dveří za výčepem se zpod závěsu vyřítila očividně paní Maruna. Kyprá žena v haleně přikryté špinavou zástěrou.

„Kdo si objednal šlichtu?“

Hospoda zase propukla v smích a všichni kývali směrem ke mně.

Přišourala se ke stolu a doslova mi hodila talíř na stůl, jako by krmila prasata fašírkou. Příbor přiletěl o chvíli později. Hospodský nelhal. To jídlo se opravdu nedalo jíst. Chuť snad připomínala nějakou spáleninu namíchanou s podivnou kombinací koření, maso tuhé jak ze zadku důchodce a jediné, co se dalo jíst bez potíží, byl knedlík. Kupovaný samozřejmě. Hlad byl ale prevít a já to snědl. Nechtěl jsem je přece naštvat ne?

„Chlape, vám to chutnalo?“

Naklonil se ke mně štamgast od vedlejšího stolu a s údivem mě pozoroval.

„Ale tak, dalo se to no.“

„Tak to si zasloužíte panáka, pojd'te si sednout k nám. Láďo, šest vodek.“

Přesunul jsem se s pivem ke stolu, kde seděla místní elita. Cítil jsem se jako páté kolo u vozu.

„A který pozemky chceš kupovat?“

„Počkejte, mám to tady na mapě z katastru.“

Rozložil jsem mapu na stole a všichni si začali zvědavě prohlížet pozemky vybarvené červenou pastelkou.

„No počkej, to jsou všechno obecní, to se ti vůbec nevyplatí. Nechceš koupit ty moje?“

A začalo přesně to, co jsem chtěl. Dědkové se začali hádat o to, či pozemek je lepší a každý se mi snažil předhodit, že si mám koupit právě ten jeho. Div se nepoprali. Takhle se láteří lidi na svou stranu.

„No pánové, já to tedy ještě promyslím večer na pokoji, ale nabídky mi dáváte lákavé, to tedy ano, ale řekněte mi. Co takhle chalupa na prodej. Nebyla by?“

„Tady? Tady jsou všechny obydleny. Hele není tu chalupa, kde by nikdo nebydlel.“

„A co ta sedmnáctka jak stojí na kraji vesnice, ta se mi zdála z venku opuštěná.“

„Kdepak hochu. Tam bydlí starej Bernášek a to je hrozná svině. Ten by to neprodal ani za milion.“

„Proč? Vždyť ta chalupa sotva drží silou vůle. Dal bych mu klidně dva.“

Hospodský donesl panáky, napsal je na účet mého hostitele a sedl si k nám. Vytáhl z kapsy zlatou tabatěrku a z ní vytáhl tenký doutník, který si vložil do špičky ze slonoviny.

„Víte, pane Karásek, ona je tu taková věc. Starej Bernášek si ten dům oblíbil ještě za Hitlera, když tady v Sudetech makal na nucených pracích jako čeledník. Starej Rossněr, to byl ten, komu ten barák patřil, byl sice Němec, ale co táta povídal, tak snad nácek ani moc nebyl. Za to jeho synátor, to byla kurva. Snad sloužil někde ve Varech

na gestapu nebo co, ale to už nějak nevím, nebo jsem to zapomněl. Zkrátka, Bernášek byl rapl. Pořád si hrál na hodnýho pracovníka pro říši, spokojeně pracoval, ale když skončila válka, tak byl první, kde začal s těma revolučníma kecama o tom, že Němci musejí vypadnout. No, a jelikož byl tak agilní, tak se z něj brzo stala šajba u revolučních gard. Co jsem slyšel, má na triku minimálně tucet lidí, co osobně odkrágloval. Tvrdivo se, že ho to i bavilo nebo co. No právě díky těm svejm novejm kámošům, se mu povedlo celou fámílii Rosněřů vyštípat z vesnice a zabrat jim chalupu. No chalupu. Tehdá to byl statek. A udržovanej. Tuhle zříceninu z toho udělal on. A jak roky plynuly a on stárnul, tak se pořád uzavíral do sebe a můžu vám říci, že už jsme ho tu nikdo neviděli dobrej rok venku. Víme, že tam je jen proto, že sem každý čtvrtěk jezdí nějaké velké černé auto z pražáckou značkou, prý je to jeho vnuk s manželkou a synem, jezdí se o dědečka starat, ale přijde nám to beztak divný. Jo pohraničí. Tady se žije jinak než u vás ve městě.“

Hodil jsem do sebe vodku a objednal celou novou rundu pro všechny. Už jsem se do případu Faust, jak jsem ho pro sebe nazval, dokonale zamotal. Ten večer jsem se strašlivě opil. Ani nevím, jak jsem se za tmy dostal na pokoj. Pamatuji si jen to, jak jsem ze sebe v opilosti strhal oblečení a lehl si do postele. Pak mám okno.

Kapitola 9

Zabouchání na dveře mě probudilo z deliria. Bylo mi zle, ale zvedl jsem se, odemkl a otevřel. Stál tam hromotluk provozní.

„Dáte mi čtyři tisíce za to, že jste mi večer rozmlátil okno v předsíni, rozviklal zámek a poblil celou chodbu.“

Nechal jsem otevřené dveře, sebral kalhoty, vytáhl peněženku a bez řečí mu vrazil peníze do ruky. Slibně si je prohlédl a zase odešel. Netoužil jsem po ničem jiném než po sprše. Bohužel. Netekla teplá voda a tak musela stačit ledová. Aspoň jsem se trochu probral. Snídani vyřešili dva zavináče v hospodě a jedno pivo. Hospodský měl pár narážek, že jestli neumím držet s místními krok, tak ať radši nepiji, ale nebral jsem to vážně. Měl jsem na práci důležitější věci.

Čekala mě fáze číslo dvě. Zjistit přístup do domu. Od hospodského jsem si vypůjčil dalekohled, protože jsem už od včerejší pijatiky věděl, že je myslivec, pod záminkou toho, že si chci pozemky důkladně prohlédnout. Nejprve se zdráhal, prý mu ho dcera přivezla z Polska, ale když jsem mu dal na pult stovku, ochotně pro něj došel. Svižnou vycházkou, během které jsem dokonale vystřízlivěl, jsem došel až na nejvyšší bod za vesnicí, na kopec o kterém jsem se později v hospodě během dne dozvěděl, že se jmenuje Rychtář. Z něj jsem však neviděl o nic více, než kdybych si stoupl k chalupě, a hlavně, dalekohled od hostinského byl v příšerném stavu a sotva přibližoval. Napadlo mě

proto jiné místo, ze kterého bych měl dobrý výhled na Bernáškův dům.

Rychlým průzkumem jsem zjistil, že vrata kostela nejsou nijak blokována ani zamknutá, takže po rozhlédnutí jestli někdo nekouká, jsem se vtěsnal dovnitř a zavřel za sebou. Kostel, jestli se tomu vůbec tak dá říkat, byl dokonale vybrakovaným prostorem. Nebylo tu nic. Ani lavice. Jen oltář zůstal v původním stavu. Proběhl jsem kolem něj a našel vstup na schodiště. Ten už zamknutý byl. Naučenými pohyby jsem vytáhnul své kouzelné pouzdro s pakličí a za pět minut už šplhal na věž. Ta nebyla vysoká ani deset metrů, ale i tak z ní bylo vidět dokonale na barák. Položil jsem dalekohled tak, aby na mě nebylo vidět, vytáhl si blok a tužku a začal provádět průzkum.

Na věži jsem vydržel dlouhých pět hodin. Nemožné? Kdepak. Při mé práci nezbytné. Zjistil jsem několik věcí. V domě se nikdo nepohyboval. Když se setmělo, nikdo se nesnažil rozsvítit. Pes měl prázdnou misku na vodu i na jídlo. Zámek u dveří byla obyčejná fabka, kterou otevřu za minutu, a hlavně, branka držela jen za pomoci drátu. Neseděla mi ta absence světla. Jako by v tom domě nikdo vůbec nežil. To jsem poznal i podle barvy a stavu záclon. Byly roky neprané. O co tu jde? Pořád a pořád se jen musím sám sebe ptát, do jakého průseru se řítím. Padla tma a začalo pršet. Čas na odchod. Slezl jsem dolů, všechno za sebou pozamykal a šel se najíst do hospody.

K večeři byly pro změnu španělstí ptáčci. K mému údivu chutnali výborně. Důvod? Bylo to oblíbené jídlo pana hospodského. Ten večer jsem se neopil jako včera. V jedenáct večer, po sedmi pivech, jsem spokojen s dnešním průzkumem došel na pokoj a usnul blaženým

spánkem. Taky bylo proč. Měl jsem před sebou rozhodující den mé budoucnosti.

Kapitola 10

Východ slunce. Stojím u okna a kouřím. Věci už mám sbalené. Jsem připraven vykonat to, za co jsem placen. Předal jsem hromotlukovi klíče. Ani mě nepozdravil. Jen je vzal, pověsil tam, kam patří, vyvedl mě ven a zamknul za mnou. Buď je tak blbej, nebo je to vážně místní zvyk ignorovat návštěvy. Naházel jsem věci do auta a dojel před hospodu.

„Tak vy už jedete, pane Karásek? Snad ne?“

„Nebojte se, zítra nebo pozítří se zase vrátím, mám nějaké vyřizování, které je neodkladné, tak prosím vyřídte panu starostovi, že se u něj brzy zastavím.“

„Nebojte. Až se vrátíte, tak přijed'te rovnou sem. Tady u píva je jeho úřadovna. Dáte si ještě něco na cestu?“

„No pokud budete tak hodný, tak bych poprosil o dva ty vaše utopence. Nějak jsem na ně dostal chuť, tak si je dám cestou.“

„Ale to je jasná věc. Moment. Já vám je zabalím s chlebem do pytlíku.“

Začal jsem lovit v kapse drobné. Nebylo jich třeba. Hospodský mi je dal zdarma. Poděkoval jsem, rozloučil se a odjel. Kam? Půl kilometru od vesnice, kde jsem schoval auto v remízku a přikryl ho větvemi.

Převlékl jsem se do pracovní bundy, nasadil si rukavice, do kapsy dal obušek a připravil si buřty. Měl jsem malou váhavou chvíli. Mám psa zabít, nebo uspat? Rohypnol nebo jed na krysy? Nerad používám násilí a tak ušetřím psa. Nalámal jsem tablety a nasoukal je do utopenců, ze kterých jsem předtím vyházel zeleninu. Takto upravení utopenci skončili zase v pytlíku a v mé kapse. Nezbývalo nic než čekat do večera. Rozhodnul jsem se dospat. Uvelebil jsem se na zadním sedadle a nastavil si budík na mobilu na osmou večer. To jsem měl totiž jistotu, že všichni budou sedět v hospodě a venku nebude ani živáčka.

Vstal jsem ještě před zazvoněním budíku. Zase totiž začalo pršet a zbudilo mě bubnování dešťových kapek na auto. Bylo půl osmé. To už stálo za hřích vyrazit. Páčidlo do ruky a jde se. Plížil jsem se k domu ze strany od lesa. Kdyby někdo zpozoroval týpka v bundě s páčidlem v ruce, jak se dobývá přes plot, vzbudilo by to paniku.

Vlčák začal v kotci štěkat. Během okamžiku jeho směrem letěl utopenec a hned po něm druhý. Až teď mi došlo, že nevím, jestli psi jedí kyselé. Tenhle očividně jo. Patrně měl velký hlad, protože v něm zmizeli dříve, než jsem se stačil připravit ke vstupu na zahradu. Změnil jsem totiž plán. Plot byl tak chatrný, že stačilo prokopnout tři plaňky a byl jsem na zahradě. Pes už spal, když jsem ho míjel. Došel jsem ke dveřím a začal je odemykat. Jak jsem měl mokré ruce z deště, tak mi upadl paklíč a já ho musel hledat na zemi. Zapomněl jsem si vzít baterku zatraceně. Musel mi stačit mobil. Konečně vytouženě cvakl zámek a já opatrně vstoupil dovnitř.

Hrozilo, že se do mě pustí zlý duchodce. Páčidlo bylo připraveno ho zpacifikovat, na obušek nebyl čas. V celém domě byla tma. Spí? Rána a ležím na zemi. Zakopl jsem o kýbl, který se válel u dveří. A je to v pytli. Sebral jsem se a očekával problémy. Ale nic. Nikdo tu není? Rozsvítil jsem mobil a prošel celé přízemí. Podle nepořádku a prázdnoty, tu nikdo nebydlel tak dva roky. Co to má být? Objevil jsem schody na půdu. Otevřel jsem a pomalu lezl nahoru.

Najednou jsem dostal čistou formu strachu. Starý, opuštěný dům, nikde nikdo, to se člověku honí hlavou věcí. Vylezl jsem na starou půdu. Světlo mobilu bylo dostačující. Půda měřila na výšku sotva metr a půl takže jsem se musel držet hodně při zemi. Otázkou bylo, kde mám tu zatracenou knihu hledat? Prohledával jsem krabice od banánů, které se tu všude válely, ale nacházel jsem jen staré časopisy, oblečení a smetí. Při světle z mobilu jsem byl rád, že vidím metr před sebe. Původní plán byl, že se zdržím na půdě maximálně dvacet minut. Nyní se tu krčím už hodinu a prohledal jsem všechno, co leželo na podlaze. Dokonce jsem se snažil i vytrhat kusy podlahy, ale bylo to nemožné. Držela jako kámen.

Sedl jsem si do prachu a zapálil si cigaretu. Zoufalá cigareta. Mobil mi ležel u nohou a já přemýšlel, kde by kniha mohla být. Jak světlo telefonu svítilo do stropu, najednou mě něco napadlo. Krovy. No jistě. Když utíkáte, tak nemáte čas nic nikam důkladně zahrabat nebo schovat. Prostě to schováte tam, kam to zrovna jde.

S cigaretou v puse jsem začal rukou jezdit po jednotlivých krovech. Celkem jich tu bylo osm. Začal jsem odzadu směrem ke dveřím. Můj soukromí typ byl, že kniha, jestli zde tedy ještě byla,

bude veprostřed. Omyl. U šestého krovu už jsem ztratil naději. Jediné, co jsem našel, byla hora prachu a holubích výkalů, které jsem si shazoval na hlavu. Sedm nic, leč osmá... Ta prokletá osmička. Hned na prvním krovu u dveří jsem objevil něco těžkého a zabaleného v hrubé pytlovině. Položil jsem mobil znovu na zem a sundal onen předmět dolů. Na knihu to bylo moc velké, spíše to vypadalo, jako nějaká truhla.

Sedl jsem si a otevřel truhlu. Byla to typická prvorepubliková truhla na šperky nebo jiné drobnosti. Za tu člověk ale stejně může dostat hezkých pár tisíc. Šlo mi o obsah. Byla ale zamčená. To se snadno vyřešilo. Mé paklíče dovedou v kombinaci s mými rychlými prstíčky mnohé. Zámek jsem uvolnil a otevřel truhlu. Připadal jsem si jako Indiana Jones. Malý rudý ubrousek, ze kterého se nakonec vyklubala nacistická vlajka, a pak že prý žádná nacistická relikvie, nějaké staré doklady, pár šperků, které mě nezajímaly, pytlík cínových vojáčků a nakonec to, co jsem měl přinést. Faust z roku 1900.

Na to jak tu byl dlouho, byl v perfektním stavu. Uložil jsem ho zpátky do truhly, pečlivě ji zavřel a šel dolů ze schodů. Předtím jsem, ale vysbíral všechny své nedopalky kvůli důkazům a dal si je do náprsní tašky. Sešel jsem schody, vyšel z domu, zamkl za sebou a stejnou cestou, odkud jsem přišel, utíkal zpět k autu. Už jsem se neplížil, ale utíkal, co jen mi nohy stačily.

Už přšlo dost. Pěkný slejvák. Hodil jsem truhlu do auta, odházal své maskování, nasedl a rychle ujížděl stejnou trasou, jakou jsem před třemi dny přijel, hlavně co nejdál od těch prokletých Heřmanovic. Lesem se jelo zle, déšť poničil cestu, auto vyloženě ploužilo terénem,

ale když už jsem najel na silnici, nebral jsem si servítky a jel do civilizace. Chyběl už jen tak malý kruček a milion byl můj. Propukl jsem v hysterický smích.

Kapitola 11

Večerní cesta ubíhala rychle. Čím dále jsem byl od pohraničí, tím lepší byla silnice a i obyčejná vzdálená světla obydlí ve mně vyvolávala příjemné pocity. Jediné, co mi vadilo, byl ten hrozný smrad, kterým jsem byl nasáklý. Hniloba, holubí pozůstatky, prach. Přede mnou bylo ještě asi tak sto kilometrů jízdy, a já byl šíleně unavený a toužil jsem jen po dobrém jídle, sprše a posteli.

Zcela náhodou, já to spíše dal na svědomí boží milosti, jsem narazil na penzion pro řidiče dálkových kamionů hned u silnice. Nebyl samozřejmě jenom pro ně, ale tak nebo tak, neřešil jsem a zajel k němu. Vzal jsem si z kufru svou tašku, do které jsem schoval truhlu, sundal si smradlavou bundu a šel dovnitř. Naštěstí měli ještě čtyři pokoje volné.

Horká sprcha mi dodala elán a chuť k jídlu. Po třech dnech jsem se konečně umyl něčím jiným než deštěm nebo ledovou vodou z odporných sprch. Oblékl jsem si voňavé čisté oblečení, vytáhl novou krabičku cigaret a hlavně vyndal z truhly Fausta a schoval ho pod matraci. Kdyby náhodou, měl jsem neustále obušek u sebe. Zamkl jsem a šel dolů něco vydatného pojíst.

Restaurační prostor byl celý prosklený a dalo se skrz něj koukat na parkoviště. Viděl jsem i svoje auto, takže jsem se cítil v klidu. Objednal jsem si hovězí steak bez přílohy, jen s okurkovým salátem,

velkou dvojitou skotskou a minerálku na zapití. Jídlo bylo opravdu znamenité. Ten pohled, jaký se objevil na mé tváři při požívání steaku, rozesmál číšnici tak, že se mě hned ptala, jestli nechci přidat. Neváhal jsem. Opravdu jsem si to zasloužil. Když mi donesli druhou porci, všiml jsem si, že na parkoviště přijel černý mercedes. Nejnovější model, ten se mi velmi líbil. Že bych si ho za ten milion koupil? Kdepak. Za to budu cestovat.

Vystoupila z něj mladá žena a dva starší muži. Registroval jsem jen ženu. Něčím mě smyslně přitahovala. O pár minut později jsem si ji všimnul v restauraci o dva stoly dál. Tvářila se mile. Pokud jsem dobře zaslechl, tak si objednala jen džus a slepičí vývar. No, každý má nějaké chutě. Dokonce jsem postřehl i konverzaci, kterou vedla se servírkou. Jela s bratry z pohřbu matky. Tak proto ta černá. Patrně šli objednat pokoje.

Dojedl jsem maso, pochutnal si na salátu, vypil skotskou, objednal si ještě jednu a zakouřil si. Konečně příjemná atmosféra pro mou duši. Stres posledních dnů naplno vymizel a já se těšil, jak si zítra vyzvednu svou odměnu. Možná bych se měl zamyslet nad tím, kdy a komu prodám svůj byt, když v Čechách končím. No bylo by to záhodné. Dopil jsem, zaplatil milé servírce, samozřejmě i s dýškem a sunul jsem se ke schodišti do svého pokoje. Cestou jsem snad bez přestání zíval. Tělo chtělo své. Spát se musí.

Strčil jsem klíč do zámku, ale bylo odemčeno. Sáhl jsem do kapsy a vytáhl obušek. Únava byla pryč. Opatrně jsem otevřel dveře a v tu ránu jsem viděl dva muže, jak rozhrabávají celý pokoj.

„Co tu děláte, vy kurvy?“

Pak už jen tma. Vypnul mi mozek, vyplo mi tělo a já nevěděl, do jaké sféry nebo času jsem se dostal. Někdo mě zákeřně vypořil ze zásuvky života.

Kapitola 12

Příšerně mě bolela hlava. Zvedl jsem se a posadil na postel. Venku už svítalo. Všude po pokoji byl nepořádek, moje věci se válely po zemi, dveře skříně byly výhružně otevřené. Sálh jsem si na temeno. Na ruce jsem měl krev a nahmatal jsem velkou bouli. Kdo to mohl být? Určitě to byli ti chlapi, co přišli s tou ženskou, co se na mě tak culila, když srkala polévku.

Omyl jsem se studenou vodou a šel jsem zjistit, co mi zmizelo. Chyběla mi truhla. Knihu jsem našťestí našel ve skříži pod matrací. Ulevilo se mi. Nevím, co bych dělal, kdyby ji ukradli. Asi to byli nějakí amatérští zloději, když se spokojili jen s truhlou plnou cetek. Posbíral jsem svoje věci do kufru a chystal se odjet. Už abych to měl za sebou.

Vrátil jsem auto v půjčovně, zaplatil poplatek za jeho umytí a vydal se i s kufry do svého bytu. Musel jsem, ale ještě zavolat Rossněrové, že mám, co chtěla. Telefonní budka u autobusového nádraží byla přímo k tomuto úkolu stvořená.

„Ano, s kým mluvím?“

„Tady Štítař. Mám, co jste chtěla.“

„Opravdu?“

„Ano, kdy a kde provedeme předání?“

„Co u vás doma?“